

Kotlósokkal, kukacokkal kelek,
verebekkel lépek az utcán,
összebb hajolnak kétoldalt a fák is,
utat engednek bóbiskoló bokrok,
meleg szivüket, tenyerüket rakják elé a kövek,
elfekszenek a füvek kusza gondolataim süppedő avarán,
részeg dalokat fújnak a szelek.
S míg megyek így, lobogó hajjal, ingben, a város
lila álmokat csókol a számról,
riadt gerlice-hangon beüzennek értem a palicsi nyárfák,
bácskai akácok, bánáti füzesek,
elárasztja minden sejtemet a csönd, a magány,
kopognak bennem a hallgatás éhes, horpadt szavai,
s úgy hullok rájuk, simogatom, becézgetem őket,
mint dagadó mellű legény a lányra.
Hagyd, hogy nyugodtan hajtsam le a fejem,
megtettem ma is, ami erőmből tellett;
hagyd, homlokomra hogy kiüljön a fény
és tenyeremből csak napot osszak;
hagyd, hogy hitet adjon újra a tavasz
és jószóval szóljanak hozzám a tölgyfák,
akik ellöktek maguktól és lehurrogtak.